

Кужель В. М.,

канд. екон. наук, доцент
кафедри економіки підприємства,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима
Гетьмана»

Kuzhel V. M.

Candidate of Economics,
Associate Professor,
V. Getman Kyiv National Economic
University

РЕСУРСНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ

Тези містять обґрунтування ролі ресурсного забезпечення діяльності підприємств та підвищення їх результативності. Визначено пріоритети позиціонування вітчизняних підприємств у ринковому середовищі.

THE RESOURCE PROVIDING TO DEVELOPMENT OF ENTERPRISES

These contain the ground of role of the resource providing of activity of enterprises and increase of their effectiveness. Priorities of positioning of domestic enterprises are certain in a market environment.

Сучасний розвиток будь-якого господарюючого суб'єкта, особливо економічної діяльності вітчизняних підприємств визначається його ресурсним забезпеченням, розробкою системного управління в контексті визначення рівня його результативності показників його оцінки. Незважаючи на існуючий солідний науково-технічний потенціал, рівень результативності підприємств та економіки в цілому вкрай незадовільний і продовжує погіршуватися. Відзначене суттєво стримує інтеграційні процеси щодо входження України в світове розвинуте співтовариство.

Відзначене перетворює вказану проблематику на вельми актуальну і вимагає визначення головних чинників створення сприятливого клімату, забезпечення надійної стабілізації економіки та виведення її на траєкторію динамічного зростання особливо розвитку головної виробничої ланки — підприємства. Йдеться про утвердження достатньої критичної маси перетворень, яка має гарантувати сьогодні й у перспективі економічний розвиток на самодостатній ресурсній основі.

Отже ресурсне забезпечення діяльності підприємств є основою підвищення результативності вітчизняних підприємств. А відзначене вимагає дослідження поля, в якому працюють вітчизняні підприємства. Основні методичні положення вказаного

шляху розвитку викладено в Стратегії економічного і соціального розвитку України (2004—2015 роки) «Шляхом Європейської інтеграції» / Авт. кол.: А.С. Гальчинський, В.М. Геєць та ін.; Нац. ін-т стратег. дослідж., ін-т екон. прогнозування НАН України, М-во економіки та з питань європ. інтегр. України. — К.: ІВЦ Держкомстату України, 2004. — 416 с., Законах України щодо інноваційного розвитку, зокрема «Про інноваційну діяльність», про створення інноваційних технопарків і технополісів і т.ін., у яких сформовано конкретні фундаментальні та прикладні задачі ресурсного забезпечення вітчизняних підприємств.

Отже на сьогодні постає складне питання поглиблення та подальший розвиток теоретико-методичних засад активізації діяльності підприємств та визначення нових підходів до розробки і реалізації концептуальних засад ресурсного забезпечення їх подальшого розвитку підприємства, який повинен бути спрямований на підвищення конкурентоспроможності продукції, що виробляється, зміцнення фінансової та ринкової стійкості підприємства.

Це вимагає визначити та уточнення системної структури підприємств, дослідження та узагальнення вітчизняного та світового досвіду розвитку, визначення параметрів досягнутого рівня та вивчення його впливу на підвищення ефективності виробництва. Тобто слід негайно розробки комплекс науково-технічних програм ресурсного забезпечення підприємств, що дозволить забезпечити їх адаптацію до сучасної економічної кон'юнктури. Це дозволить у подальшому вирішити питання раціонального використання потужностей та оновлення існуючих з точки зору налагодження конкурентоспроможного виробництва. На цих засадах можна сформувати ідеологію ресурсного забезпечення розвитку підприємств, яка, на нашу думку, дозволить враховувати всі складові системного виробничого процесу та управляти ним на підставі як ринкових механізмів, так і методів державного регулювання.

Ми вважаємо, що сьогодні вказана проблема є пріоритетною, що впливає із стратегії соціально-економічного розвитку України в XXI столітті. Певного пошвавлення дослідження вказаної проблематики набули 6—7 років тому, були проведені дискусії, Круглі столи у Верховній Раді України, розроблено Стратегію економічного і соціального розвитку України, прийняття Верховною Радою України низки Законів з інноваційної проблематики, зокрема про створення технополісу на базі Технічного

університету «Політехнічний інститут» і т. ін. Сьогодні відповідної реакції на прийняті рішення нема. Рівень фундаментального /науково-практичного/ опрацювання даного науково-практичного напрямку свідчить про те, що проблеми інноваційної орієнтації вітчизняних підприємств все ще залишаються поза межами інтересів державних інститутів, фахівців-практиків і вітчизняної економічної науки. В спеціальній літературі її дослідженню відведено недостатньо уваги, вища школа фахівців з даного напрямку не готує.

Слід виходити з того, що подальші науково-практичні дослідження даної надактуальної проблематики повинні ґрунтуватися на сучасних концепціях розвитку виробництва в умовах посилення конкурентних відносин та прийнятті законодавчих актів органами державної влади, які б реально сприяли формуванню в українській економіці інноваційного середовища для результативної діяльності господарюючих суб'єктів.

На підставі огляду сучасних теорій розвитку підприємства необхідно особливу увагу звернути на мінливості економічного життя, які набули за сучасних умов винятково стрімкого характеру. Саме у контексті соціально-економічного і культурного розвитку суспільства, удосконалювання техніки і технології, з урахуванням реального економічного життя ринкового типу необхідно відстежувати динамічні зміни, яким піддається національна економіка в цілому і її основна складова — підприємства, знаходячись під впливом як якісних, так і кількісних змін зміни. Перш за все національні підприємства повинні орієнтуватися не просто на забезпечення потреб ринку інноваційних товарів, але й формувати власний інноваційний потенціал, який дозволить зміцнювати конкурентоспроможність у сучасному глобальному середовищі.

Отримані результати можуть бути використані у двох площинах: а) підприємствами при розробці ними програм розвитку. В процесі оцінки власного потенціалу при переході на сучасні шляхи господарювання, при визначенні функціональної залежності ресурсного забезпечення і отриманих ринкових результатів; б) викладачами вищих навчальних закладів при підготовці навчально-методичного забезпечення відповідного наукового спрямування, студентами при вивченні відповідних навчальних курсів та отриманні відповідного фаху.